Πασχαλινόν μήνυμα τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου

Πασχαλινόν μήνυμα τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν κ.κ. Κυρίλλου

πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, διακόνους, μονάζοντας καὶ πάντα τὰ πιστά τέκνα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας

Ἴδετε, ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ,

ἵνα τέκνα θεοῦ κληθῶμεν *καὶ ἐσμέν.*

(Α'Ἰω. 3, 1)

Ἱερώτατοι Ἀρχιερείς, σεβαστοὶ ἱερεῖς καὶ διάκονοι, θεοφιλεῖς μοναχοὶ καὶ μοναχαὶ, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Διὰ τῶν χαρμοσύνων καὶ αἰσιοδόξων λόγων τούτων ἀπευθύνω πρὸς πάντας ἡμᾶς, ἀγαπητοί μου, τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν καὶ συγχαίρω διὰ τὴν μεγάλην καὶ σωτήριον ἑορτὴν τοῦ Πάσχα.

Ἑορτὴν ἑορτῶν καὶ πανήγυριν πανηγύρεων χαρακτηρίζει ἡ Ἐκκλησία τὴν ἁγίαν ἡμέραν ταύτην διά στόματος Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἑνὸς τῶν οἰκουμεικῶν αὐτῆς διδασκάλων. Καὶ ἐν τούτῳ εἶναι βαθύ πνευματικὸν νόημα, διότι «*τοσοῦτον ὑπεραίρουσα πάσας, οὐ τὰς ἀνθρωπικὰς μόνον καὶ χαμαὶ ἐρχομένας, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ τὰς αὐτοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ τελουμένας, ὅσον ἀστέρας ἥλιος*» (Εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα ΜΕ', Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου). Εἰς τὴν ἔνδοξον Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τὴν ἀναδειχθεῖσαν εἰς τὸ πλέον σπουδαιότερον γεγονός τῆς ἱστορίας τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, συνίσταται αὐτὸ τοῦτο τὸ νόημα καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ οὐσία τῆς πίστεως ἡμῶν, ὁ πυρὴν καὶ ἡ κραταιὰ δύναμις τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος εἰς τὸν κόσμον. Κατά τὰς ἡμέρας ταύτας πᾶν τὸ κήρυγμα ἡμῶν συνοψίζεται εἰς δύο μόνον λέξεις. *«Χριστὸς ἀνέστη! Εἰπὼν τοῦτο, τὶ δύναμαι εἰπεῖν ἔτι μάλλον; Ἐλέχθη τὸ πᾶν»,* ἀναφωνεῖ ὁ Ἅγιος Φιλάρετος, Μητροπολίτης Μόσχας

(Εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα, τῇ 18ῃ Ἀπριλίου 1826).

Μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Ἀδὰμ ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἱστορία τοῦ ἀδιακόπου ἀγῶνος τοῦ καλοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ. Ἀνυπήκοοι εἰς τὸν Θεὸν οἱ ἄνθρωποι ἄφησαν ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν αὐτῶν καὶ εἰς τὸν κόσμον ἡ ἁμαρτία καὶ σὺν ταύτῃ τὰ δεινὰ, αἱ ἀρρώστιαι, ἡ φθορὰ καὶ ὁ θάνατος. Καὶ τὸ πλέον βασικὸτερον, ἡ ἁμαρτία διεχώρισε τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, τοῦ μὴ ποιήσαντος κακοῦ καὶ ξένου ὄντος πάσης ἀδικίας. Οὐδείς δίκαιος ἦτο εἰς θέσιν ἵνα ὑπερνικήσῃ τὸν τραγικὸν διχασμὸν τοῦτον καὶ ἵνα γεφυρώσῃ τὴν τεραστίαν πνευματικὴν ἄβυσσον, διότι ἦτο πράγμα ἀκατόρθωτον, ἐὰν ἤθελεν ἐπιτευχθῇ ἀποκλειστικῶς δι'ἀνθρωπίνων δυνάμεων. Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος «*Ἐδεήθημεν Θεοῦ σαρκουμένου καὶ νεκρουμένου, ἵνα ζήσωμεν*» (Εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα ΜΕ', Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου).

Εἰς τὴν οὐσίαν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο ἐκεῖνο τὸ ἄνοιγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπερέβη ὁ περιορισμὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ ἱκανοποιήθη ἡ δίψα διὰ τὴν ἕνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Τὸ Πάσχα εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ἀπεράντου ἀγάπης τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, «*οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον*» (Ἰω. 3. 16).

Καὶ ὅμως, τί εἶναι ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα εἰς τὸν κόσμον τὸν βεβαρημένον πόνῳ καὶ συμφοραῖς, τὸν καταπονούμενον ὑπὸ τῶν πολέμων καὶ συγκρούσεων, τὸν πλήρη μίσους καὶ κακίας; Τί εἶναι νά ᾄδομεν «*θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος*», τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος παραμένει κατάδηλος κατακλείς τῆς ἐπιγείου ζωῆς ἑκάστου ἡμῶν; Βεβαίως, δέν καταργεῖται ὑπὸ τοῦ Πάσχα ἡ πραγματικότης τῆς παρουσίας τοῦ θανάτου ἐν τῷ Σύμπαντι, ἀλλὰ ὁ ἀνθρώπινος πόνος καὶ ἡ τραγωδία τῆς ἐπὶ γῆς ὑπάρξεως ἀντιμετωπίζονται πλέον ὑπὸ τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου Ἰησοῦ, τοῦ παρασχόντος ἡμῖν, τοῖς Ἑαυτοῦ μαθηταῖς καὶ ὀπαδοῖς, τὴν κραταιὰν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἀπὸ τοῦδε, δι΄ἡμᾶς τοὺς χριστιανοὺς δέν εἶναι πλέον χωρισμὸς ὁ θάνατος, ἀλλὰ ἡ χαροποιὸς συνάντησις καὶ ἡ προσδοκουμένη ἐπανένωσις μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστὸς, *ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων* (Α' Κορ. 15. 20), ἔδειξεν ἡμῖν τὴν μόνην ὁδὸν ὑπερβάσεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου καὶ αὕτη εἶναι ἡ ὁδὸς τῆς ἀγάπης. Περὶ τῆς ἀγάπης ταύτης καλούμεθα ἵνα μαρτυρήσωμεν εἰς τὸν κόσμον τὸν ἅπαντα καὶ τοῦτο μάλιστα κυρίως διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ ἰδίου ἡμῶν βίου, διότι *ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις* (Ἰω. 13, 35).

Ἡ ἀγάπη, *σύνδεσμος τῆς τελειότητος*, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παύλον (Κολ. 3.14), εἶναι ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἡ μεγαλυτέρα τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. Μέ τὴν μετάβασιν εἰς τὴν αἰωνιότητα, ὅτε καταξιωθῶμεν καθορᾶν Αὐτὸν τὸν Κύριον, ἡ πίστις ἡμῶν μετατραπῇ εἰς γνώσιν, ἐνῷ ἡ ἐλπὶς τῆς σωτηρίας, ἐλέῳ Θεοῦ, γενήσεται πραγματικότης. Ἡ δέ *ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει* (Α' Κορ. 13.8) καὶ

οὐδέποτε ἀλλάξῃ.

Ὡς ὑπερόχως γράφει ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Μπριαντσανίνοφ, ὅτι *ἡ τελειότης τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ τελεία ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον (*Ἀσκητικαὶ ἐμπειρίαι, Περί ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον*).* Καὶ τί εἶναι ἡ «τελεία ἀγάπη»; Εἶναι ἡ ἀγάπη ἥ ὁποία φθάνει εἰς βαθμὸν ἵνα ἀγκαλιάζει τοὺς ξένους, τοὺς κακοβούλους καὶ ἀκόμη τοὺς ἐχθροὺς. Εἶναι ἡ θυσιαστικὴ ἀγάπη, ἥτις πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην ὑπερβαίνει διάνοιαν, διότι δέν ἐντάσσεται εἰς τὰ ὅρια τῆς καθημερινῆς λογικῆς τοῦ βίου. Ἀποκτᾶται ἀποκλειστικῶς διὰ τοῦ ἔλκοντος τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος. Καὶ αὕτη ἡ χάρις εἶναι ἐκείνη ἥ ὁποία μας παρέχει τὴν δυνατότητα ἵνα ἀνταποδίδωμεν ἀγάπην ἀντὶ μίσους καὶ καλὸν ἀντὶ κακοῦ.

Ἀκριβῶς ταύτην τὴν ἀγάπην ἐφανέρωσεν ἡμῖν ὁ Χριστὸς, ὁ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν δεξάμενος τὴν φοβερὰν ταπείνωσιν, τὰ πάθη καὶ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Ἡ τὰ πάντα νικῶσα καὶ τὰ πάντα πληροῦσα ἀγάπη Αὐτοῦ κατέστρεψεν ἐκ θεμελίων τὸν Ἅδην καὶ δι᾽ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα ἤνοιξε τελικῶς τὴν πύλην τοῦ παραδείσου. Εἰς ἑκάστην περίπτωσιν τῆς ζωῆς ἡμῶν καλούμεθα ἵνα ἐνθυμούμεθα ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα αἱ δυνάμεις τοῦ κακοῦ εἶναι ψευδαισθητικαὶ καὶ οὐχὶ τόσον μεγάλαι, διότι δέν συγκρίνονται μετὰ τῶν δυνάμεων τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, τῶν ὁποίων ἡ μόνη πηγὴ εἶναι ὁ Θεὸς. Ἂς ἐνθυμώμεθα ὅτι ἡ πλέον καλυτέρα ἀπάντησις καὶ τὸ πλέον ἀποτελεσματικὸν μέσον καταπολεμήσεως τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀδικίας εἶναι ἡ ἐκ βαθέων τῶν ψυχῶν ἡμῶν εἰλικρινὴς προσευχὴ καὶ, προπαντὸς, ἡ κοινὴ προσευχὴ, ἡ ἀναπεμπομένη κατὰ τὰς θείας ἀκολουθίας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, ἔτι δέ μάλλον ἡ ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Θείας Εὐχαριστίας κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος Αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.

Βιοῦντες νῦν τὴν μεγάλην πασχαλίαν χαρὰν καὶ μετ᾽εὐλαβείας καί δέους θεωροῦντες τὸν ἐκ Τάφου Ἀναστάντα Ζωοδότην Χριστὸν, καταστήσωμεν τοὺς ἐγγὺς τὲ καὶ τοὺς μακρὰν κοινωνοὺς τοῦ σωτηρίου ἀγγέλματος τούτου ἵνα καὶ οὗτοι ἴδωσι τὴν ἀνεκλάλητον λάμψιν τῆς Θείας ἀγάπης καὶ σὺν ἡμῖν *εὐλογήσωσι καὶ δοξάσωσι τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.*

Τὸ πᾶσαν τὴν διάνοιαν ὑπερβαῖνον σωτήριον φῶς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως φωτίζῃ διαρκῶς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς ἡμῶν, φαῖνον καὶ παρηγωροῦν ἡμᾶς καὶ καθιστὰν κοινωνοὺς καὶ κληρονόμους τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Χαίρετε, ἀγαπητοὶ μου, διότι

Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεὸς!

ὁ Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν

Κύριλλος

Ἅγιον Πάσχα, 2016

στις άλλες γλώσσες:

- **Γιακουτικά**
- **Λευκορωσικά**
- **Ουκρανικά**
- **Εσθονικά**
- **Λετονικά**
- **Λιθουανικά**
- **Μολδαβικά**
- **Αζερικά**
- **Τουρκμενικά**
- **Τατζικικά**
- **Καζακικά**
- **Κιργιζικά**
- **Γερμανικά**
- **Κινεζικά**
- **Ιαπωνικά**

Μια πηγή: https://mospat.ru/gr/news/49554/